

Maiandakt

1. *Betraktninger fra «En sjels historie» skrevet av Thérèse av Lisieux*
2. *Det lauretanske litani (synges)*
3. *Bønn*

1.mai

Siden jeg var for liten til å være med på arrangementene i Marias måned, ble jeg hjemme hos Victoire og bad sammen med henne foran *mitt lille Marias måned*-alter som jeg hadde ordnet på min egen måte. [...] jeg brukte mest tid på å lage kranser av tusenfryd og forglem-meg-ei til Jomfru Maria.

(fra *Manuskript A*)

2.mai

Vi befant oss i den vakre mai måned og hele naturen hadde smykket seg med blomster og åndet glede, bare den *lille blomsten* syknet hen og så ut til å visne bort for bestandig ... Imidlertid hadde hun en sol ved sin side; denne solen var den *mirakuløse statuen* av den hellige Jomfru, den som to ganger hadde talt til mamma, og ofte, ja svært ofte, vendte den lille blomst sine kronblad mot denne velsignede stjerne ...

3.mai

En dag så jeg pappa komme inn i Maries rom, hvor jeg lå og sov. Han gav henne flere gullmynter, og med et meget bedrøvet uttrykk i ansiktet bad han henne skrive til Paris å be dem lese en messe i *Notre-Dame des Victoires* for at Vår Frue skulle helbrede hans stakkars, lille pike.

Å, hvor rørt jeg ble over å se min kjære konges tro og kjærlighet. Hvor gjerne ville jeg ikke ha sagt at jeg var frisk, men jeg hadde allerede gitt ham nok falske forhåpninger.

Mine ønsker formådde ikke å gjøre noe *under*, og man trengte virkelig et under for å gjøre meg frisk ...

Dette under var det Vår Frue i *Notre-Dame des Victoires* som virket.

4. mai

En søndag – 13. mai - (under messen som inngikk i en novene av messer) gikk Marie ut i hagen og lot meg være igjen sammen med Léonie, som satt og leste ved vinduet. Etter noen minutter begynte jeg å rope med ganske lav stemme: «Mamma ... Mamma ...» [...] Dette varte en lang stund. Da ropte jeg høyere, og til slutt kom Marie. [...] Etter flere forgjeves forsøk på å vise at hun var hos meg, falt hun på kne ved siden av sengen sammen med Léonie og Céline. Hun vendte seg mot den hellige Jomfru, og hun bad til henne med like glødende intensitet som en *mor* som ber for sitt barns liv, og *Marie* fikk det hun ønsket seg ...

5. mai

Da stakkars lille Thérèse ikke fant noe hjelp på denne jord, vendte også hun seg mot himmelens Mor, og hun bad av hele sitt hjerte om at hun nå endelig måtte forbarme seg over henne. Plutselig så jeg den hellige Jomfru stå der, og hun var meget *vakker*, hun var så *vakker* at jeg aldri har sett slik skjønnhet. Hennes ansikt utstrålte en uutsigelig godhet og ømhet, men det som trengte inn i dypet av min sjel, var *den hellige Jomfruens betagende smil*.

6. mai

Alle smerter var da som fordunstet, og to store tårer brøt frem fra mine øyne og rant sakte ned over kinnene, men dette var rene gledes tårer ... Å, tenkte jeg, den hellige Jomfru smilte til meg, og det gjør meg så lykkelig ... men aldri vil jeg fortelle det til noen, for da *forsvinner min lykke*.

7. mai

Nå senket jeg blikket uten anstrengelse og fikk se Marie, som så på meg med et kjærlig blick. Hun virket beveget og så ut som om hun ante noe om den gunst den hellige Jomfru hadde vist meg ... Å ja, det var nok takket være hennes dyptfølte bønner at jeg fikk den nåde å oppleve at himmeldronningen *smilte* til meg. Da hun så at mitt blick var festet på den hellige Jomfru, sa hun til seg selv: «Thérèse er frisk igjen!»

8. mai

Som før nevnt, hadde Marie gjettest at den hellige Jomfru hadde gitt meg en nådegave i det skjulte, og da jeg ble alene med henne, spurte hun meg derfor hva jeg hadde sett. Jeg klarte ikke å motstå hennes kjærlige og inntrengende spørsmål. Overrasket som jeg var over at min hemmelighet var kjent uten at jeg hadde fortalt noe, betrodde jeg alt til min kjære Marie ...

9. mai

Ved første besøk i mitt kjære Karmel ble jeg full av glede da jeg så *Pauline* i Jomfru Marias drakt [...] Jeg fikk også møte noen av de andre søstrene, og i deres nærvær fikk jeg spørsmål om den nåden jeg hadde mottatt. [...] Alle disse spørsmålene gjorde meg ille til mote, og det var så pinefullt for meg at jeg bare kunne gjenta: «Jeg så at Jomfru Maria var *meget vakker*, og at hun *smilte til meg*.» Det var *kun ansiktet* hennes jeg hadde lagt merke til ...

10. mai

Om jeg hadde beholdt hemmeligheten for meg selv, ville jeg utvilsomt også ha bevart min følelse av glede, men den hellige Jomfru tillot denne pinen til beste for min sjel, for kanskje ville jeg uten den blitt offer for hovmodige tanker. Nå ble det i stedet *ydmykelsen* som ble min lodd, for jeg kunne ikke tenke på meg selv uten å føle en *dyp avsky* ...

11. mai

Jeg gjenfant ikke lykken før jeg knelte ved Jomfru Marias føtter i *Notre-Dame des Victoires*, men da kom den også tilbake i *hele sin fylde* ... Jeg skal senere fortelle om denne andre nådegaven fra den hellige Jomfru.

12. mai

Endelig kom «den skjønneste av alle dager» [...] Om ettermiddagen var det jeg som leste innvielsesbønnen til Jomfru Maria; det passet godt at jeg, som hadde vært så ung da jeg mistet min jordiske mor, *talte* på vegne av mine venner til min himmelske Mor.

13. mai

Jeg la hele mitt hjerte i mine ord til *min himmelske Mor*, og jeg viet meg til henne som et barn som kaster seg i armene på sin mor og ber om at hun må passe godt på det. Jeg hadde følelsen av at den hellige Jomfruen så på sin lille blomst og *smilte* til den, for var det ikke hun som med et *synlig smil* hadde gjort den frisk? Hadde hun ikke lagt sin Jesus i den lille blomstens kalk, Sarons blomst, liljen i dalen?

14. mai

Den hellige Jomfru våket også over sin lille blomst, og da hun absolutt ikke ville at den skulle skjemmes ved kontakt med de jordiske ting, brakte hun den til sitt *berg* før den rakk å springe ut ...

15. mai

Mens lille Thérèse gikk og ventet på dette lykkelige øyeblikk, vokste hun i kjærlighet til sin Mor i himmelen, og for å bevise sin kjærlighet utførte hun en *handling* som *kostet henne mye*, og som jeg nå skal fortelle i få ord selv om det egentlig er *en lang historie*.

16. mai

En tid etter førstekommunionen byttet jeg ut «De hellige englers» bånd med «Maria-barnas» aspirantbånd, men jeg sluttet på skolen før jeg ble opptatt som medlem av «Den hellige Jomfrus forening». [...]

Jeg må innrømme at selv om dette ansås som et privilegium, stimulerte det likevel ikke min lyst til dette medlemskap i særlig grad, men når jeg tenkte på at alle mine søstre hadde vært «Marias barn», var jeg redd for at jeg i mindre grad enn dem ville være barn av min himmelske Mor, så jeg gikk derfor ydmykt (skjønt det kostet meg meget) til klosterskolen for å spørre om lov til å bli tatt opp som medlem i «Den hellige Jomfrus forening».

17. mai

Og leser man ikke også i Visdommens bok: «Livet er likesom et skip som kløver gjennom opprørt hav og ikke etterlater seg noen spor etter sin raske ferd»? Når jeg tenker på slike ting, synker min sjel dypt ned i uendeligheten, det synes meg som om den allerede berører evighetens kyst ... Det er som om Jesus tar meg i sin favn og kysser meg ... Jeg synes jeg ser den himmelske Mor komme meg i møte sammen med pappa ... mamma og fire små engler ... Det er som om jeg endelig for alltid kan glede meg over det sanne, evige familieliv ...

18. mai

Men før jeg får oppleve familiens gjenforening i det himmelske fedreland, måtte jeg gjennomgå enda en god del separasjoner. Det året jeg ble opptatt som Maria-barn, tok Jomfru Maria fra meg min kjære Marie, min sjels eneste støtte ...

19. mai

Etter at jeg hadde sluttet på skolen, installerte jeg meg i Paulines gamle malerrom, som jeg hadde innredet etter egen smak. [...] Der var også *det lille, hvite møbelet* fullt av mine skolebøker, skrivehefter etc. ... På dette møbelet stod også en statue av Jomfru Maria med lysestaker og blomstervaser som alltid var fylt med friske blomster. [...] Endelig var det hagen min som jeg hadde *hengende* rett utenfor vinduet, hvor jeg pleiet mine potteplanter (de mest sjeldne jeg kunne finne). Jeg hadde også en blomsterkasse innenfor i mitt «museum», og i den hadde jeg yndlingsplanten min ...

20. mai

Før Vårherre lot en stråle av håp opplyse min sjel, sendte han meg et meget smertelig martyrium som varte i *tre dager*. Å! Aldri har jeg forstått bedre enn under denne prøvelsen den smerte Jomfru Maria og Josef måtte ha følt da de lette etter Jesus, sitt guddommelige barn ...

21. mai

Jeg, for min del, fant kun *en eneste* som virkelig gjorde dypt inntrykk, og det var *Notre-dame des Victoires*. Å! Det jeg følte der ved den hellige Jomfrus føtter, kan ikke beskrives ... Den nådegaven hun skjenket meg, beveget meg så dypt at kun tårer kunne uttrykke min lykksalighet, akkurat som på dagen for min første kommunion.

22. mai

Jomfru Maria lot meg føle at det *virkelig var hun som hadde smilt til meg og helbredet meg*. Jeg forstod at hun våket over meg og at jeg var *hennes* barn, og også at jeg fra nå av kun skulle kalle henne «*mamma*», siden dette for meg uttrykte mer omsorgsfullhet enn «mor» ...

23. mai

Med hvilken brennende iver har jeg ikke bedt om at hun alltid må beskytte meg og snart virkeliggjøre min drøm om å få skjule meg i *skyggen av hennes jomfruelige kappe!* ... Å! Nettopp dette var en av mine første ønsker som barn ... Med alderen forstod jeg at det var i Karmel det skulle bli mulig for meg virkelig å finne kappen til den hellige Jomfruen, og alle mine ønsker var rettet mot dette fruktbare berg ...

24. mai

Igjen bønnfalt jeg Vår Frue *av Victoires* å ta bort alt som kunne tilsmusse min renhet [...] jeg var ukjent med det onde, fryktet jeg for å komme i kontakt med det. Jeg hadde ennå ikke gjort den erfaring at *alt er rent for de rene*, og at en enkel og rettferdig sjel aldri ser noe ondt i noe, fordi det onde faktisk kun finnes i urene hjerter og ikke i døde ting ... Jeg bad også om at den hellige Josef måtte våke over meg. Like fra barndommen av hadde jeg hatt en spesiell hengivenhet overfor ham, i nær tilknytning til min kjærlighet til Jomfru Maria.

25. mai

Jeg var lykkelig over å være på vei til Loreto. Det forundrer meg ikke at Jomfru Maria valgte å flytte sitt velsignede hus til dette sted. Her hersker fred, glede og fattigdom. Hva skal jeg si om det hellige hus? ... Å! Jeg var dypt beveget ved å befinne meg under samme tak som Den hellige familie, ved å betrakte de samme veggene som Jesus hadde festet sitt guddommelige blikk på, å sette foten på det samme gulv som Josef hadde vætet med sin svette, og hvor Maria hadde holdt Jesus i sine armer etter å ha båret ham i sitt jomfruelige skjød ... Jeg så det lille rommet hvor engelen hadde steget ned til den hellige Jomfruen ... Jeg la rosenkransen min i Jesusbarnets lille skål ...

26. mai

Imidlertid hjalp Jomfru Maria meg med å forberede min sjels kjole, og så snart den var ferdig, forsvant vanskelighetene av seg selv; biskopen sendte den tillatelsen jeg hadde anmodet om, kommuniteten ville gjerne ta imot meg, og min løfteavleggelse ble fastsatt til den 8. september.

27. mai

Jeg forestiller meg at min sjel er som et *åpent* terreng, og jeg ber jomfru Maria om at hun må fjerne alle *rester av gamle ruiner* som hindrer det i å være helt *fritt*, og deretter ber jeg om at hun selv må slå opp et stort telt som er himmelen verdig, og pynte det med *sine egne* smykker, og så inviterer jeg alle helgenene og englene til å komme og gi en storslagen konsert. Når Jesus stiger ned i mitt hjerte, tror jeg at han er glad for å bli så godt mottatt, og da blir også jeg glad ...

28. mai

Neste dag, den 10. mai, var den andre SØNDAG i *Marias* måned, kanskje var det også minnedagen for den dagen da Jomfru Maria så nådefullt hadde *smilt* til sin lille blomst ... Ved soloppgangens første lysskjær befant jeg meg (i drømmen) i en slags korridor hvor det også var flere andre personer til stede, men de stod litt lengre bort. [...] I dypet av mitt hjerte ropte jeg ut: «Å, hvor lykkelig jeg ville bli om jeg bare kunne få se ansiktet til en av disse karmelittnonnene! Da, som om hun hadde hørt min bønn, kom den høyeste av disse helgenene mot meg, og jeg falt straks på kne. Å, hvilken stor glede! Karmelittnonnen *fjernet sitt slør, eller snarere løftet det opp, og dekket meg med det* ... Uten den minste tvil gjenkjente jeg øyeblikkelig den *salige Moder Anna av Jesus*, hun som grunnla Karmel i Frankrike. (fra *Manuskript B*)

29. mai

Hvor mye jeg enn anstrenger meg for å meditere over rosenkransens mysterier, lykkes det meg aldri helt å samle tankene ... Lenge var jeg fortvilet over denne mangel på fromhet, noe som også forundret meg siden *jeg er så veldig*

*glad i Jomfru Maria, og da burde det være lett for meg å ære henne med disse bønnene som hun gleder seg over. Nå er jeg ikke så lei for det lenger, for jeg tenker at himmelens Dronning, siden hun er min MOR, da er i stand til å se min gode vilje, og at hun er tilfreds med det. (fra *Manuskript C*)*

30. mai

Iblant når min ånd befinner seg i en så ekstrem tørke at det er umulig å frembringe en eneste tanke egnet til å la seg forene med Gud, da ber jeg *meget langsomt* et Fadervår og deretter et «Hill deg, Maria». Jeg blir fullstendig løftet opp og båret av disse bønnene, de nærer min sjel meget mer enn om jeg hadde fremsagt dem i full fart hundrevis av ganger ...

31. mai

Jomfru Maria viser meg stadig at hun ikke føler seg krenket på grunn av meg, for hun unnlater aldri å beskytte meg så snart jeg påkaller henne. Når det hender at jeg blir urolig eller bekymret, vender jeg meg straks til henne, og som den mest ømhjertete mor, tar hun seg alltid av mine anliggender. Hvor mange ganger har det ikke skjedd under samtale med novisene at jeg har anropt henne og kjent hvordan hennes moderlige beskyttelse har virket til det gode! ...

La oss be:

Maria, kjære Mor, jeg er jo barnet ditt,
Din ømhet og din dyd tilhører også meg.
Når Jesus, Livets Brød, trer inn i hjertet mitt,
Å, la ham finne der ditt hjertes hvilested.

Amen.